

Scénář – Alena Mejlíková

Is this the real life, is this just fantasy... (Queen: Bohemian Rhapsody)

I když by se to v dětství mohlo zdát jako čirá fantazie, čekal Alenu Mejlíkovou-Kyselicovou pohádkově úspěšný život. Prosadila se na poli netradičního sportu, kterým bylo známé její rodiště.

„Trenčianské Teplice byly proslulé tím, že tam ten pozemní hokej se hrával už jako x let předtím a jelikož jsem jsem to hřiště měla vlastně kousek jakoby za barákem jsem vždycky přelezla plot přes zahradu do kopečka a byla jsem na hřišti.“

Její píle ji dovedla až na Olympijské hry v Moskvě v roce 1980, což pro ni byl nepředstavitelný zážitek

„A tam to hučelo, pro nás neskutečná atmosféra, všechno to tam bylo v tý olympijský vesnici hrozně krásný, tam bylo o nás pečováno.“

Z olympiády si tehdy její tým odvezl stříbrnou medaili. O góly se velkou měrou zasloužila právě paní Alena. Hlavně v zápase proti Indii, tehdejšímu favoritovi pozemního hokeje:

„Speciálně v tomhle zápase jsem jeden dala a na ten druhý jsem jen přihrála.“

Díky sportu měla i během minulého režimu možnost vycestovat:

“My jako sportovci, když jsem hrála ten pozemní hokej, jsme zcestovali celou Evropu.”

S dnešními výjezdy do zahraničí se to ovšem nedá vůbec srovnávat. Nemohli třeba rozhodovat o tom, kolik peněz si s sebou vezmou:

„Když jsme jeli ven, tak jsme sháněli nějaké peníze jako a pašovali jsme je v chráničích někde, nebo pod takový –já vám ukážu hokejku na pozemní hokej– tak pod takovým tím obalem, to jsme to obalovali, pak zase jsme to lepili, utratili.“

Rozhodně také nemohli cestovat jen tak sami:

„Vždycky s námi jezdil nějaký člověk, který nás sledoval, jak se chováme, jestli se tam třeba s někým nestýkáme, kdo někdy emigroval. To bylo takový strašný napětí.“

I její rodina měla s tehdejším režimem špatné zkušenosti:

„Táta byl taky učitelскеj, ale musel přestat učit, brácha nejstarší taky vystudoval, učil na základní škole. V 69 v lednu došlo k nějaký konfrontaci, když byl na lyžáku, konfrontaci jeho a nějakých vojáků. (...)“

„Se tam porvali, brácha musel skončit s učitelstvím a šel pracovat do ostravských dolů.“

Proto pro ni Sametová revoluce znamenala jednu z nejdůležitějších událostí v životě. Má k ní trefné přirovnání:

„Tak jak kdyby vám dal někdo naději, představte si jako kdybyste žili v jednom bytě a nemohli jste chodit ven, jo, nebo ve vesnici a najednou přijde nějaká událost, která takhle odemkne ty dveře a vy najednou můžete ven.“

Dodnes vzpomíná na Václava Havla jako na hlavního hybatele revoluce. A „pohyb“ v trochu jiném významu by doporučila i ostatním:

„Dnešní generaci bych vzkázala, aby více sportovali, aby si vymezili čas na sociálních sítích (...).“

„aby nevěřili všemu, co tam je a aby ten čas, strávený u nich určitě vykompenzovali tím pohybem, jakýmkoliv, stačí procházka nebo jít někam ven, ale být venku a být k sobě trošku tvrdší.“

Věří, že i díky tomu pak jde v jakémkoliv oboru slavit podobný úspěch jako zažila ona.

We are the champions my friend, and we keep on fighting til the end, we are the champions, we are the champions, no time for losers... (Queen: *We are the Champions*)